

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

IV. Edictum de fide, ad omnes, qui ubique sunt, Christianos à Justino scriptum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. γ.

Πειρ' ἄλκτριών ἀδ' αὐκ' αὐθιγίω.

Οὕμετ' ἐπολύ ἡ καὶ αἰθέριον καὶ ἀδ' αὐκ' αὐθιγίω, τῆς μὲρ συγκλήτης βελῆς καθεσώ- τε, μεγάλα ἡ καὶ τρωαίεα παρ' ἰκωνιανῶν ἐρη- χότε, ἐς κελίηρον ἑπὶ καθοσιώσῃ ἐκδ' ἐδ' ω- κεν. ὡν ὁ μὲρ αἰθέριω συγκλείετο Φαρ- μάκοις βεληθείς τὸν βασιλέα διαχερήσασι, τῆς τοιαύτης κωνωνὸν ἐγχερήσεως, καὶ ἐν πάσῃ σωματιῶν ἐχθρὸν εἶπαν τὸν ἀδ' αὐκ' αὐθιγίω. ὁ ἡ, ὅμοιοι δ' ἄνοις διώμυτο μὴ δ' ἐν τέτων πανά- πασιν εἰδέναί. ἀμφοδ' ἐν τὰς κεφαλὰς ἀ- πετμηθέντων. παρ' αὐτῶν τῶν ἐκβρωτῶν τῆς κεφαλῆς ἀδ' αὐκ' αὐθιγίω, ἐν τέτοις μὲρ συκοφαντηθέντων, δίκαια ἡ πάσῃ πρὸς τῆς ἐφόρα τῶν ὁπωσάν θρωμύρων δικης. αὐθιγίω ἡ γρηθεία τὸν θεόδοτον ὑπαρχον τῆς αὐθιγίω ἀνελεῖν ἐγὼ ἡ, εἰ μὲρ ταῦθ' ἔτασ' ἐχοι, ὅσα ἐχω λέγειν. ἀμφοδ' ἡ ἀληθειῶν ἡσπν. ὁ μὲρ ἀδ' αὐκ' αὐθιγίω παιδομανῶν αἰθέριω ἡ διὰ πᾶ- σις ἰών συκοφαντίας, καὶ τὰς τε τῶν ζώντων, τῶν τε τελευτῶντων τὰς ἐσῆς ληϊζόμενῶν οἰομαί τῆς βασιλικῆς οἰκίας, ἡς ἑπὶ ἰκωνια- νῶ πρὸς ἡκ' ἡ ταῦτα μὲρ ἔληξεν ὡδ' ε.

CAP. III.

De sceleratis hominibus, Addæo atq; Ætherio.

HAUD multo post, Ætherium & Addæum, viros ordinis senatorii, qui apud Imperatorem Justinianum plurimum potuerant, Majestatis crimine accusatos, iudicibus examinandos tradidit. Ex quibus, Ætherius quidem confessus est, se Imperatorem veneno interficere voluisse, ejusque facinoris & omnium consiliorum suorum conscium ac principem fuisse Addæum. Addæus verò, gravi cum jurejurando affirmavit, se earum rerum penitus ignarum esse. Ambo tamen capite truncati sunt. Et Addæus quidem, cum jam caput ipsi amputandum esset, se hac quidem in re calumniam passum esse dixit, merito tamen se plecti à divina justitia quæ omnia dispicit quæ geruntur. Se namque Theodorum Præfectum prætorio magicis artibus interemisse. Ego verò, utrum hæc ita se habeant, certo affirmare non possum. Uterq; tamē sceleratus fuit. Addæus quidem puerorum amori supra modum deditus. Ætherius verò nullum calumniandi genus prætermisit, sed omnium tam viventium, quam mortuorum bona diripuit nomine Imperialis domus, cujus curator erat regnante Justiniano. Atq; hæc quidem istiusmodi exitum habuerunt.

Κεφ. δ.

Πειρ' προγράμματος ἡ πίσις ἡμῶν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τοῖς ἀπανταχὲν χριστιανοῖς ἐγγραφῇ.

Γράφῃ ἡ ἰκωνιανῶν τοῖς ἐκασταχὲ χριστιανοῖς προγράμματα. αὐτοῖς ὀνόμασι ἔστο. ἐν ὀνόματι τοῦ δεσποτῆ ἰησοῦ χριστοῦ ἡμῶν, αὐτοκράτωρ καίσαρ φλαβίος ἰκωνιανὸς πρὸς ἐν χριστῶ ἡμῶν, μέγιστος, ἀεργέτης, ἀλα- μανικός, γοτθικός, γερμανικός, ἀνλικός, φρα- κικός, ἐραλικός, γηπαδικός, δισηθής, διτυ- χής, ἐνδοξός, νικητής, προπαύς, ἀσέ- βας, ἀνγκός. εἰρῶν τῶν ἐμῶν διδωμι ὑμῖν. Φισιν ὁ δεσπότης χριστός, ὁ ἀληθινός ἡμῶν θεός, εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφήμι ὑμῖν, ὁ αὐ- τὸς κηρύττει πᾶσιν ἀνθρώποις. ὅσα ἄλλο ἡ ἔστό- ἐστιν, ἡ τὰς πρὸς ἐμὸν εἰς αὐθιγίω, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν σωματιῶν ὁμοφροσύν- τας μὴν ὡς τὴν ὀρθήν τῶν χριστιανῶν δόξαν,

CAP. IV.

Edictum de fide, ad omnes ubiq; Christianos à Justino scriptum.

SCRIPSIT porro idem Justinus ad omnes qui ubique sunt, Christianos edictum in hæc verba. In nomine Domini Jesu Christi Dei nostri, Imperator Cæsar Flavius Justinus, fidelis in Christo, Clemens, Maximus, Beneficus, Alamannicus, Gothicus, Germanicus, Anticus, Francicus, Erulicus, Gepidicus, Pius, Felix, Gloriosus, Victor ac triumphator semper Augustus. Pacem meam do vobis, ait Dominus Christus, verus Deus noster. Pacem meam relinquo vobis, idem Christus universis hominibus prædicat. Istud porro nihil aliud sibi vult, quam ut omnes qui in ipsum credunt, in unam eandemque Ecclesiam conveniant, & in recta quidem Christianorum fide in-

Ggg iij

inter se consentiant, averferentur autem eos qui contraria dicunt aut sentiunt. Prima enim salus cunctis hominibus est constituta, recte fidei confessio. Quocirca nos quoque Evangelica praecepta & sacrum Symbolum sive doctrinam sanctorum Patrum sectantes, cunctos hortamur ut ad unam eandemque Ecclesiam ac sententiam se conferant: Credentes in Patrem & Filium & Spiritum Sanctum, Trinitatem consubstantiali-
 ac substantiam & verbo & re ipsa: unam item vim & potentiam & operationem in tribus subsistentiis sive personis credentes: in quas baptizati sumus, in quas credimus, & quibus conjuncti sumus. Unitatem enim in Trinitate, & Trinitatem in Unitate adoramus, quae admirabilem habet tum divisionem, tum unionem. Unitatem quidem quantum ad Deitatem sive substantiam: Trinitatem vero quantum ad proprietates sive subsistentias vel personas. Dividitur enim indivise, ut ita dicamus, & conjungitur divise. Unum enim est in tribus, Deitas scilicet: & Tres unum sunt, in quibus scilicet est Deitas, aut ut accuratius loquamur, quae sunt ipsamet Deitas. Deum Patrem, Deum Filium, Deum Spiritum Sanctum, quando singulae personae seorsum considerantur, mentis scilicet acie ea quae inseparabilia sunt separate. Deum unum tres personas, simul intellectas, ob eundem motum eandemque naturam. Quippe & unum Deum confiteri oportet, & tres subsistentias, sive proprietates praedicare. Confitemur vero ipsum unigenitum filium Dei, Deum Verbum, qui ante saecula & sine tempore ex Patre genitus est, non autem factus: in extremis diebus propter nos & propter nostram salutem de caelo descendisse, & incarnatum esse ex Spiritu Sancto & ex Domina nostra, sancta & gloriosa Deipara ac semper virgine Maria, & ex illa genitum, qui est Dominus noster Jesus Christus, unus est sancta Trinitate, qui cum Patre & Spiritu Sancto glorificatur. Neque enim quartae personae adjectionem Sacrosancta Trinitas accepit, postquam incarnatus est unus de S. Trinitate, Deus Verbum: sed unus idemque est Dominus noster Jesus Christus, consubstantialis quidem Deo Patri quantum ad divinitatem, consubstantialis autem nobis quantum ad humanitatem: patibilis

Αλποσρεφομένες ἢ τὰς τὰναντία λέγουσας
 δοξαζοντας. πρώτη γὰρ ὁρθὴ καὶ ἰσχυρὴ
 πᾶσιν ἀνθρώποις, ἢ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὁμο-
 λογία. διὸ καὶ ἡμεῖς τοῖς διαγγελικοῖς καὶ
 λαθῆντες ἀδελφοῖς, καὶ τῷ ἁγίῳ συμβό-
 λῳ, ἢ τοῖς μαθήμασι τῶν ἁγίων πατέρων, πρὸς
 μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν τε καὶ γνώμην
 προσεπόμεθα πάντας σὺνελθεῖν πιστεύ-
 οντες εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἕνα καὶ ἅγιον πνεῦμα, ἡμεῖς
 δὲ ὁμοούσιον, μίαν θεοτῆτα ἢ τοῦ φύσει καὶ ὁ-
 σίας λόγῳ καὶ ὑποστάσει, καὶ μίαν δύναμιν
 καὶ ὁμοούσιον καὶ ἐνεργεῖαν, ἐν τρισὶν ὑποστά-
 σεσιν ἢ γενεῶσι προσώποις δοξαζόντες, εἰς ἃ
 βεβαπίσμεθα, εἰς ἃ πεπεσύνκαμεν, καὶ εἰς
 συντέλειαν. μονάδα γὰρ ἐν τριάδι, καὶ
 τριάδα ἐν μονάδι προσκυνῶμεν, ἀπὸ
 δοξῶν ἔχουσαν καὶ τὴν διαίρεσιν, καὶ τὴν ἰ-
 νωσιν μονάδα μὴ καὶ τὴν ὁμοούσιον ἢ ἐν-
 τητῆα τριάδα ἢ καὶ τὰς ιδιότητας ἔχουσαν
 τῶν τριῶν, ἢ τοῖς πρόσωποις, διαίρεσιν γὰρ ἀδι-
 ρήτου, ἢ ὅπως εἰπωμεν, καὶ συνάπτει ἰδι-
 οτήτως, ἐν γὰρ ἐν τρισὶν ἢ θεότης, καὶ τὰ
 τεῖρα ἐν, τὰ ἐν οἷς ἢ θεότης, ἢ τὸ γε ἀνε-
 σερρον εἰπεῖν, ἢ ἢ θεότης: θεὸν τὸν πατέρα,
 θεὸν τὸν υἱόν, θεὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, ὅταν ἑκά-
 στον προσώπων καθ' ἑαυτοῦ θεωρῆται: τὸν καὶ
 ἰσοῦσιν τὰ ἀχώριστα: θεὸν τὰ τρία μετ' ἀλλη-
 λων νοούμενα. τῷ ταυτῶς τὴν κινήσεως καὶ τὴν φύσε-
 ως ἐπέδῃ καὶ τὸν ἕνα θεὸν ὁμολογῶμεν καὶ
 τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἢ γενεῶν ἰδιότητος καὶ ἐν-
 ὁμολογῶμεν ἢ αὐτὸν, τὸν μονογενῆ υἱὸν ἢ
 τὸν θεὸν λόγον τὸν ἐν αἰῶνι καὶ ἀχρόνως ἐκ
 τῶν πατέρων γεννηθέντα, ἐποίηθέντα, ἐκ
 τῶν ἢ τῶν ἡμερῶν δι' ἡμᾶς ἢ διὰ τὴν ἡμετέ-
 ραν σαρκωθῆναι κατὰ δόξαν ἐκ τῶν ἑρηνῶν, ἢ
 σαρκωθῆναι ἐκ πνεύματος ἁγίου, καὶ τῆς δε-
 σποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας ἐνδόξης θεοτοκῆς καὶ
 παρθένου μαρίας, καὶ γεννηθέντα ἢ ἀπὸ τῆς
 ἑσῆς οὐκ ἔχοντος ἢ ἡμῶν ἢ ἰσοῦσιν ὅς οἱ εἰς τῆς ἁγίας
 τριάδος, σὺνδοξαζόμενοι τῷ πατρὶ
 τῷ ἁγίῳ πνεύματι. εἰς γὰρ τρεῖς προσώ-
 πων προσκυνῶμεν ἐπεδ' ἕνα ἢ ἁγία τριάς, ἢ
 σαρκωθέντα ἢ ὁμοούσιον τῆς ἁγίας τριάδος
 θεὸν λόγον ἀλλ' ἔστιν εἷς ἢ ὁ αὐτὸς ὁ κύριος
 ἡμῶν ἢ ἰσοῦσιν ὅς οἱ, ὁμοούσιον τῷ θεῷ καὶ
 πατρὶ κατὰ τὴν θεοτῆτα, καὶ ὁμοούσιον ἢ
 μὴν ὁ αὐτὸς καὶ τὴν ἀνθρωπότητα παθητῆς

Καρμι, και απαθης ο αυτος εν θεοτη. ε γδ
 αλλον τον θεον λογον τον θαυματουργησαντα,
 και αλλον τον παθοντα. Πισταμεθα. αλλ' ενα
 και τον αυτον ομολογουμεν κυριον ημων ιησεν
 χριστον τον ε θεο λογον, Καρνωθεντα και τε
 λειως ανθρωπησαντα, και ενος και τε αυτου
 τα τε θαυματα, και τα παθη, απε εκαστως
 υπεμνε Καρμι δια τω ημελεσαν σωτηριαν.
 ε γδ ανθρωπος τις εαυτον υπε ημων δεδωκεν.
 αλλ αυτος ο θεος λογοσ απεπιως ηρομε
 νω ανθρωποσ, το τε εκασιον παθησ, και
 την θανατον υπε ημων Καρμι κατεδεξατο
 και θεον τοινυν αυτον ομολογουντες, οκ αθε
 τωμεν ε ειναι αυτον και ανθρωπον και ανθρω
 πον αυτον ομολογουντες, οκ λνεμεθα ε ειναι
 αυτον και θεον. οθεν ενα και τον αυτον δε εκα
 τερας φύσεως, θεοτησ και ανθρωποτησ,
 σωθεον ομολογουντες τον κυριον ημων ιησεν
 χριστον, συγχυσιν τη ενωσφ οκ επεσαγομεν.
 ε γδ οπ γεγονε καθ ημας ανθρωποσ, το ειναι
 θεος διπλοσφ. ετε μω οπ θεος κη φύσεισιν,
 και τωσ περσ ημας ομοιωσιν απωδεκτον
 εχθ, κη το ανθρωποσ ειναι ωδαιτησε, με
 μινκεσ οσπερ εν ανθρωποτησ θεος, ετω κη
 εν υπεσχη θεοτησ αν, ανθρωποσ, εδ εν
 ηπον αμφοσ αν εν ταυτω, και εις θεος τε
 ομα και ανθρωποσ ο εμμανηλ. τον αυτον
 ομολογουντες εν θεοτησ τελεσων, κη ανθρωπο
 τησ τελεσων, εξων κη σινετέθη, διαίρεσιν μην
 την ανα μέσθ, η τομην οκ επφερμεν τη
 μια αυτε συντέτω υποσασφ. την ε διαφο
 ραν τωσ φύσεων σημανομεν, οκ αναιρε
 μιν δια την ενωσιν. ετε γδ η θεια φύσις εις
 την ανθρωπειαν μετεβλήθη, ετε η ανθρω
 πεια φύσις εις τωσ θειαν επεσπη. νοεμέ
 νης δε μάλλον ε υπαρχέσης εκατέρας εν
 τωσ της ιδίας φύσεως οσφ τε κη λογωσ πε
 προχθαι φαμεν την ενωσιν καθ' ενωσασιν.
 η καθ' υποσασιν ενωσις δηλοσ, οπ ο θεος λο
 γος, τελεισιν η μια υποσασισ των τετων τ θεο
 τησ υποσασεων, εσπε υποσ ανη ανθρωπω
 ηνωθη, αλλ εν τη γασρει τ δεσποίνης ημων
 της αγιας εν δόξη θεολογε κη αι παρθενε μα
 ριας, εδ ημερεησεν εαυτω, εξ αυτης εν τη ιδία
 υποσασφ σαρεκα ομοσσιον ημιν ε ομοιοπα
 θησ και παντα, χωρεσ αμαρτιας, εμψυχωμέ
 νην ψυχησ λογιχησ νοεσα. εν αυτω γδ εχε την

quidem carne, Deitate vero impatibi
 lis. Neque enim alium Deum Verbum
 qui miracula perpetravit, & alium qui
 passus est, agnoscimus: sed unum eun
 demque confitemur Dominum nos
 trum Jesum Christum, Dei Verbum,
 incarnatum & perfecte hominem fa
 ctum, & unius ejusdemque esse tum mi
 racula, tum passiones, quas salutis no
 stræ causâ, sua sponte in carne susti
 nuit. Non enim homo aliquis seipsum
 tradidit pro nobis, sed ipsemet Deus
 Verbum, sine ulla conversione homo
 factus, spontaneam passionem ac mor
 tem in carne pro nobis subiit. Itaque
 cum illum confitemur Deum, eundem
 quoque hominem esse non inficiamur:
 & cum illum hominem esse confite
 mur, non idcirco negamus eundem ef
 fe etiam Deum. Unde dum unum eun
 demque Dominum nostrum Jesum
 Christum ex utraque natura, deitate
 scilicet atque humanitate compositum
 profitemur, confusionem non luperin
 ducimus unitioni. Non enim eò quòd
 perinde ac nos homo factus est, Deus
 esse desinet: Nec rursum eò quòd natura
 Deus est, & similitudin s nostræ haud
 quaquam capax, homo esse recusabit.
 Quippe ut in humanitate Deus, sic in
 majestate Deitatis constitutus, manet
 nihilominus homo: utrumque simul
 existens unus, Deus scilicet atque ho
 mo, Emanuel. Porro cum illum in di
 vinitate perfectum, & perfectum in
 humanitate, ex quibus compositus est
 confitemur, uni ejus compositæ perso
 næ particulatam divisionem aut lectio
 nem non inferimus; sed naturarū diffe
 rentiam, quæ per unitionem nequa
 quam tollitur, indicamus. Nam nec
 divina natura in humanam mutata est,
 nec humana in divinam conversa. Sed
 utraque potius intellecta atque exi
 stente in propriæ naturæ definitione
 atque ratione, unitionem factam esse
 dicimus secundum personam, unitione
 vero secundum personam id signifi
 cat, Deum Verbum, hoc est, unam
 personam ex tribus divinitatis perso
 nis, non homini præexistenti unitam
 esse, sed in utero Dominae nostræ,
 sanctæ gloriose Deiparæ ac semper
 Virginis Mariæ, sibi ipsi ex ea condi
 disse in propria persona carnem nobis
 consubstantialem, & iisdem omnino
 passionibus obnoxiam, præterquã pec
 cato: eamque animam rationali & intel
 ligente animatam. In se enim habuit

personam, & homo factus est, & unus idemque est Dominus noster Iesus Christus, qui unā cum Patre & Sancto Spiritu glorificatur. Porro ineffabilem eius unitiōnem mente considerantes, recte confitemur unam naturam Dei Verbi incarnatam, ea ne quæ anima rationali atque intelligente animata est. Rursus verò naturarum differentiam animo considerantes, duas esse naturas asserimus, nullam superinducentes divisionem. Utraque enim in illo inest natura. Quamobrem unum eundemque confitemur Christum, unum filium, unam personam, unam subsistentiam, Deum simul atque hominem. Omnes verò qui aliter aut sentierunt, aut sentiunt, anathematizamus, & à sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia alienos judicamus. Cum igitur recta dogmata quæ à sanctis Patribus tradita sunt nobis prædicentur, hortamur vos omnes, ut in unam eandemque Catholicam & Apostolicam Ecclesiam conveniatis: imo potius rogamus. Neque enim piget, tamen si in regali fastigio constituti sumus, hujusmodi verbis uti, pro consensu & adnatione omnium Christianorum, ut una ab omnibus glorificatio tribuatur Deo optimo maximo & Servatori nostro Jesu Christo, ac nemo deinceps inanem prætextum arripens circa personas aut syllabas rixetur. Si quidem syllabæ ad unam eandemque fidem & intelligentiam perducunt: eo qui hæc tenus in sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia obtinuit more atque statu, firmo & inconcusso in posterum perpetuo manente. Huic edicto omnes quidem consensum suum accommodarunt, rectam in eo fidem ac doctrinam promulgatam esse dicentes, nullum tamen ex membris Ecclesiæ quæ discipula fuerant, ad pristinam rediit unitatem, propterea quod disertis verbis edixerat Imperator, ut firmus atque immotus Ecclesiarum status in posterum servaretur, sicut antea servatus fuerat.

Ἀνωτάσασιν, καὶ γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ ἐστὶν ὁ αὐτὸς κύριος ἡμῶν ἰσοῦς χειρὸς σωτῆρος ζῶντος καὶ πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. ὅτι ἐν ἑνὶ τῷ αὐτῷ τῆν ἀφῆρας ἐν ἑνὶ ὁρθῶς ὁμοῦ γένῳ μίαν φύσιν τῆς θεῆς λόγου σεσαρκωμένην, σαρκὶ ἐμψυχωμένην ψυχῇ λογικῆν νοερά. καὶ πάλιν ἐν θεωρίᾳ λαμβάνοντες τὸ τῷ φύσει διαφορᾶν, δύο ταύτας εἶναι λέγομεν, διαίρεσιν ἐδὲ μίαν εἰσάγοντες ἐκαστὴν τῶν φύσεων ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὅθεν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπολογεῖμεν χριστὸν, ἕνα υἱὸν, ἐν πρῶτῳ ποιοῦν, καὶ ἑνώτασιν θεοῦ τε ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι. πάντες τὰς ἀπὸ ταῦτα φρονησάντας ἢ φρονησάντας ἀναθεματίζομεν, ἀλλοτρίους κρήνους τῆς ἀληθείας τῆς θεῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. τῶν ὁρθῶν τοῦ ἡμετέρου δογματῶν τῶν ἀπὸ τῶν ἁγίων πατέρων παραδόξων ἡμῶν κληρικῶν τοῦ ἡμετέρου, ἀποστρέφοντες ἀπὸ πάντων ἐκείνων καὶ τὴν αὐτὴν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν σωτῆρας ἡμῶν, μάλλον ἢ καὶ ἀδικαίως. ἐν ὁμοῦ ἡμεῖς καὶ ἐν ὑπερβολῇ βασιλείας ἐσμῶν, τοῖς τοῖς χριστοῦ ἡμεῖς ἑνὶ τῷ χριστῷ ἀπάντων ὁμοφρονησάντες ἐν ἑνώσει, ἐκ τῆς μίαν ἀπάντων ὁμοφρονησάντων ἀναπέμπετο τῷ μεγάλῳ θεῷ καὶ ζωοποιῶν ἰσοῦς χριστῷ. τῷ ἡμετέρῳ μηδὲνα ἀποστρέφοντες ἀπὸ πάντων ἢ συλλαβῶν ζυγομαχεῖν ὅτι πρὸς μίαν καὶ τὴν ὁρθὴν πίσιν τε κληρικῶν αὐτῶν συλλαβῶν φέρουσι. ἕως ἄρα νῦν κληρικῶν ἐξ ἑστέ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἀλήθειᾳ τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, διὰ πάντων βεβαίως τε καὶ ἀκαμωδομήτως, καὶ ἐκ τῶν ἐξ ἀπάντων ἡμετέρων χρόνον. τῷ ἡμετέρῳ ἀπὸ πάντων ἀπὸ πάντων συγκαταθήσει, ὁρθῶς ὁμοῦ ἐκπεφωνησάντες λέγοντες ὅθεν ἢ τῶν διερρηγμένων ὁλοσήμεν ὅθεν, διὸ ἡμεῖς ἐπεσημην ἂν τὸ βεβαίον καὶ ἀκαμωδομήτον ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς φυλάχθαι καὶ κατὰ τὸν ἐξ ἡμετέρων ἡμετέρων.

CAP. V.

De Anastasio Antiocheni Episcopi ejectione.

Porro Justinus Anastasium quoque ex Antiochena sede ejecit: obijciens ei, tum quod superfluos ac minime necessarios usus profudisset, tum quod ipsi convitiatus esset.

Κεφ. ε.

Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀσπίδος ἐπιπέτου θεοῦ.

Ἐκβεβλήκει ἢ ἀναστάσιον ἐκ τῆς ἀντιοχείας πόλεως ἰσοῦς, ἐπεὶ καλῶν οἰτῶν τε ἰεροδικῶν χρημάτων τὴν γενημένην ἀπάτην ἡμετέρων καὶ ἐξ ἀπὸ τῆς καὶ μὴ κατὰ τὸ ἀποστρέφοντες ἀπὸ πάντων ἢ συλλαβῶν ζυγομαχεῖν ὅτι πρὸς μίαν καὶ τὴν ὁρθὴν πίσιν τε κληρικῶν αὐτῶν συλλαβῶν φέρουσι. ἕως ἄρα νῦν κληρικῶν ἐξ ἑστέ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἀλήθειᾳ τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, διὰ πάντων βεβαίως τε καὶ ἀκαμωδομήτως, καὶ ἐκ τῶν ἐξ ἀπάντων ἡμετέρων χρόνον. τῷ ἡμετέρῳ ἀπὸ πάντων ἀπὸ πάντων συγκαταθήσει, ὁρθῶς ὁμοῦ ἐκπεφωνησάντες λέγοντες ὅθεν ἢ τῶν διερρηγμένων ὁλοσήμεν ὅθεν, διὸ ἡμεῖς ἐπεσημην ἂν τὸ βεβαίον καὶ ἀκαμωδομήτον ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς φυλάχθαι καὶ κατὰ τὸν ἐξ ἡμετέρων ἡμετέρων.